

Lieve mensen, gemeente van Christus,

Onze koning heeft een baard. Dat staat hem goed en maakt hem man'lijk. Wat is het toch dat zoveel mannen hun baarden laten staan? Of David en Saul een baard droegen? Het was gemeengoed in die tijd, dus het zal wel... Het mooie van het verhaal van de profeet Samuel is daarin een God acteert die niet naar de baard kijkt, maar naar het hart, niet naar de buiten, maar naar de binnenkant...

Intussen rouwt Samuel om Saul. Een imponerende gestalte is was hij... Hij reikt hoger dan heel de gemeente, met kop en schouder steekt hij boven hen uit. (1 Sam 10:23) Saul leek van buiten de ideale koning. Maar van binnen lag het er anders heen in Saul. Zijn naar komt van het werkwoord 'vragen'... En dat vragen slaat hier op de vraag: Kan ik het wel koning zijn? Dat maakt hem slap. Saul is vanbinnen veel minder groot dan van buiten. Hij voelt zich klein en zijn stemmingsbarometer wijst staat eerder op depressie dan hogedruk. En dat maakte dat Saul ging twifelen over zijn kunnen, in het Duits hoe dicht kunnen en koning tegen elkaar aanliggen: König en können.

Vroeger wilden de Grieken dat een filosoof leider werd. In Israel wilde God helemaal geen koning. Mozes was genoeg. God zelf was genoeg. Toch durfde de gemeente van Israel dat experiment niet aan. Er kwam een koning: Saul. Maar dat experiment mislukte. Saul en zijn kabinet vielen. Hij was niet de gedroomde koning naar Gods hart. Samuel rouwt. *Hoe lang zul je nog rouwen om Saul.* God blijft niet staren op wat vroeger was.

En God schrijft nieuwe verkiezingen uit. Vul uw kruik met olie en ga. Ga, er is een weg, er is een toekomst, er is een gezalfde. Samuel gaat naar Isai. "O ja, neem een kalf mee en offer dat. Nee, geen gouden kalf, maar eentje van vlees en bloed."

Samuel gaat naar het huis van Isai, de kleinzoon van Ruth en Boaz.

Daar moet de keuze vallen op een nieuwe koning. Samuel zweeft nog. Hij heeft nog geen idee. Wie kiest hij van de zonen van Isai? Op basis waarvan kiezen we? Welke keuze maken we als christen? Mogen dominees adviezen geven als het om kiezen gaat? U zult mij niet betrappen op een stemwijzer of kiesadvies. Het enige dat ik doe, is dit. Ik vertel verhalen uit het heilige boek. En die probeer ik te peilen, en die peiling geef ik aan u door. Vanmorgen vertel ik een verhaal van de keuze van een koning.

Samuel komt in Bethlehem.

Betekent uw komst vrede? roepen de oudsten. Komt iemand met goede bedoelingen of niet? Wil iemand iets van je, of komt hij iets schenken? Heeft iemand een sfeer van vrede om zich heen of niet? Samuel ademt vrede.

Met een kalf om te offeren komt hij in huize Isai. Isai en zijn zeven zonen zitten aan tafel, en een voor een komen ze langs, en een van hen is het. Eliab komt als eerste. Deze is het... zo schiet het door Samuel heen. Hier valt Gods oog op. Samuel is onder de indruk van deze verschijning, z'n uiterlijk. Maar hij kijkt te zeer met dit oog (wijzen) in plaats van met dat oog (ook aanwijzen): het oog van het hart. Net als bij Saul denkt hij ook nu, dat de leider iemand met uitstraling, lang en sterk moet zijn. Maar God wil niet dat de geschiedenis zich herhaalt, God wil iets nieuws onder de mensen brengen. Samuel, het dringt tot hem door, dat hij te zeer op het uiterlijk afgaat. Hij moet zich meer richten op... het hart van de mens. Daarmee bedoelt de

bijbel dat, waar iemand op gericht is.. waar hij voor door het vuur gaat. En het is ook dat waar vanuit iemand leeft, de bron, die van belang is. Waarom zie je alleen met de ogen? Samuel hoort het God denken.

Dan komt Abinadab – ‘mijn vader is gereed’ betekent zijn mooie naam. Tegelijk verradt die naam dat hij het niet zal worden. Want zijn vader mag dan wel gereed zijn, maar hoe zit het met hemzelf? Te weinig basis. Hetzelfde geldt voor Samma, huiver... Een koning moet niet huiveren, maar God vrezen met heel zijn hart en verstand... Zo gaan er zeven zonen voorbij en geen van allen is het en heeft het. Wat dat ‘het’ is? Geen X factor. Samuel is uitgeteld. Wat nu?

Zijn dit ze allemaal? In families gaat het vaak zo. Je denkt dat wat je ziet en wie er zijn, dat dat ze allemaal zijn. Maar niet zelden is er ook iemand niet. ‘Mist er nog iemand?’ In therapie is het een ongeschreven wet om op te letten over wie het niet gaat. Daarom is het goed te vragen: is er nog iemand in jullie gezin, of zijn dit ze allemaal? Ja er is nog eentje, maar daar hebben we geen contact meer mee... *En Samuel vraagt: zijn dit al uw jongelingen?* Hij spreekt niet van zonen. Dan zegt Isai: *er is nog een kleintje. Herder van het wolvee.* Kleintje staat hier voor uitschot. Wie we er liever niet bij hebben. Zeven is het getal van de volheid. Dat is wat naar de menselijke maat gemeten prima is, genoeg. De achtste vertalen we met de jongste. Ach de jongste. Maar het gaat hier niet om de jongste, maar om de minste, de geringe, die welke we er liever niet bij hebben. Was Jozef niet zo iemand? Was Jezus niet zo iemand?

Zijn dit al uw zonen?

Ach, wat zal ik zeggen?

Er is nog eentje, de geringe, de achtste.

Als we door de ogen van God naar het leven kijken, naar ons leven, dan krijgen we een andere kijk op wat belangrijk is en wie er toe doen. Zo kijken leren we uit de Bijbel: door de ogen van God naar ons leven kijken. Dat geeft een verrassende zienswijze. God heeft zo zijn eigen kieswijze, blijkt.

‘Roep de geringe.’ Ga de confrontatie maar aan. Ga naar je broer of je zuster die je er liever niet bij hebt... Breek, doorbreek je weerzin... De wijsheid van de bijbel is, dat iedereen erbij hoort. Dat we niet verder komen zolang hij of zij er niet bij is. God kiest anders dan de stemmen in ons vaak doen.

Daar komt de geringe, het overschot... Die we er eigenlijk niet bij willen hebben... Welkom. Je hoort erbij... Je bent de achtste. Acht, gemeente, wil zeggen dat er iets van elders komt. Acht is het getal van God. Wij mensen tellen tot zeven en beginnen opnieuw. Dat is ons schema van de week. God sloot met Abraham een verbond op de achtste dag. Uitdrukking van: hier gebeurt iets dat buiten de orde van mensen valt. Het is dat wat de gewone loop van ons leven overstijgt en doorbreekt. Daarom worden in Israel priesters op de achtste dag gewijd en jongetjes op de achtste dag besneden. De wereld wil het verbieden, en daarmee geeft ze er blijk van de werkelijkheid van de achtste dag niet te kennen.

Acht is het getal van het nieuwe begin uit Gods werkelijkheid. Het is achtste dag als er werkelijkheid van hoger orde doorbreekt in het leven zoals wij dat vanzelfsprekend leven. God wordt in ons midden geboren.

Daar komt de geringe, de kleine. Het is muisstil.

Samuel, sta op, zalf hem, deze is het.

De herder met zijn slinger, ding waarmee hij de wilde dieren verjaagt. Verderop in Samuel horen we dat hij vijf steentjes heeft waarmee hij de wilde dieren verjaagt: de vijf boeken van Mozes.

Samuel neemt het kruikje met de olie en zalft het kleintje, het overschot.

Pas dan krijgt dit overschot een naam.

Hoe heet je?

David. Dod in het Hebreeuws, dotje, lieveling betekent het. Dat wat behaaglijk is, waar het een genoegen is om mee te leven. David is in Israel een koosnaam voor alle kinderen Gods, waarop de geest Gods neerdaalt. David is de geringste, en herder. Hij past op de kudde als hij geroepen wordt. Hij blijft op de kudde passen als hij koning wordt. God kiest voor de mens die kan oppassen. Die het geheel van de kudde aan het hart gaat.

David wordt koning, maar in zijn hart blijft hij herder. Dat wil zeggen: hij hoedt de kudde; hij verjaagt de wilde dieren, beschermt groten en kleinen die zich door hem laten weiden. In hem welt ook steeds weer de hemelse muziek op die mensen troost als ze verdriet kennen, die harten die zwaar zijn van levenslast opbeurt.

En bovenal is de keuze voor deze koning een overwinning voor de zachte krachten, die in Jezus tot volle bloei komen en waarvan iedere zondag in ons het zaad gezaaid wordt... Van hem roept Petrus dat hij Christus is, dat betekent ook Gezalfde... Dat zalven gebeurt op dag acht. Jezus is ook uit God geboren. Hij brengt de zachte kracht, de zachtmoedige. Zijn zachtheid tast zijn moed niet aan en zijn moed zijn zachtheid niet.

In hem, deze messiaanse koning, zingt een liedje dat heel veel later op muziek zou worden gezet door een messiaanse dichter... Het heet *Wek mijn zachtheid weer...* en gaat zo

Een koning met een messiaans hart, is een zachtmoedige koning. Een mens met een messiaans hart evenzo, en wij als gemeente ook, laten we gemeente met een zachtmoedig hart...

Amen